

Stilling i Riget, hvilket ei vil ssee, forinden Althingets Betænkning, overeensstemmende med det i Frdn. af 8de Marts 1843 § 79 givne Tilsagn, derover er indhentet." Og saa spørger jeg: Hvilke Sager er det da, som det islandfke Althing derefter har forfatningsmæssigt Krav paa at have Indflydelse paa? Svaret derpaa findes i Frdn. af 8de Marts 1843, som handler om det islandfke Althing, og i hvis § 1 det siges, at Island for Fremtiden skal have sin egen raadgivende Forsamling, der skal føre Navn af Althing, og hvorefter det hedder, at „den fornævnte Stænder“ — nemlig Provindsialstænderne — „tilkommende Virksomhed vil saaledes med Hensyn til de Island udelukkende vedkommende Love og Foranstaltninger gaae over til den nye Forsamling“ — det er: til Althinget —, hvorimod Island for Fremtiden ikke skulde sende Deputerede til Provindsialstænderforsamlingen. Altsaa, hvad er det, der er overladt til den særlige islandfke Lovgivningsmyndighed? Det er de Sager, som tidligere hørte ind under Provindsialstændernes Omraade, forsaavidt de udelukkende vedkomme Island. Videre kan man ikke gaae. Men naar man da spørger om, hvorvidt her er Tale om at gaae videre, om at henlægge noget Andet og Mere til en særlig islandf Lovgivningsmyndighed, saa er det ganske vist, at det kan være saare vanskeligt at finde noget Svar paa et saadant Spørgsmaal i selve det af Regjeringen forelagte Lovudkast, thi i dette indeholdes Intet om dette Punkt, men Svaret foreligger paa anden Maade. Hvad er det, som forlanges i dette Dieblif af den danske Rigsdag? Der forlanges, at den skal bevilge Penge til Island, og det er ikke Meningen, at det skal være een Gang for alle, men at det skal være noget Bedyarende; at man ikke juridisk binder sig til al Evighed, er ganske sikkert, men den loyale Forudsætning er, at det er Noget, som skal være ved, om end ikke for bestandigt, saa dog for en noverfsnuelig Fremtid, og det, der forlanges, at Rigsdagen skal bevilge, er mere, end man hidtil har givet til Island, et betydeligt Tilskud til Islands særlige Udgifter, samtidig med at Island selv ganske bliver fri for at yde Bidrag til de almindelige Stats-

anliggender. Hvorpaa stottes da dette særdeles store Forlangende, som et æret Medlem ved 1ste Behandling kaldte exempellost? Det støttes ene og alene derpaa, at det skal være et Midde til at bringe de islandfke Forfatningsforhold til en endelig heldig Løsning, et Midde til at fremkalde en god, velvillig og imødekommende Stemning paa Island, saasandt som den findes hernede. Forudsætningen er altsaa en Ordning af Islands forfatningsmæssige Stilling. Men er det da rigtigt, naar det virkelig er den sande Mening af Lovforslaget, at man forlanger Penge under denne Forudsætning, og kun under denne Forudsætning, at dette ikke udtales i Loven? Ja, den høitærede Minister henviste jo til, at denne Lov ikke skal træde i Kraft strax, men at det forbeholdes en senere Beslutning af Rigsdagen at bestemme, naar dette skal ssee. Jeg forbigaaer nu det høist Giendommelige deri, at vi for Fremtiden, hvis den høitærede Ministers Forslag maatte blive vedtaget, vilde komme til at maatte søge den endelige Ordning af Islands statsretlige Stilling ikke engang i en Lov, nei, i en Beslutning, i en Rigsdagsbeslutning. Som sagt, jeg forbigaaer dette, jeg holder mig til Realiteten og gjentager da, hvad jeg sagde ved 2den Behandling, at det er ikke en Stilling, man bør bringe Rigsdagen i, at forelægge den ad Aare eller om flere Aar det Spørgsmaal til Afgjørelse, om den da vil staae ved den Bevilling af Penge, som den her paa Forhaand og under visse Forudsætninger har givet. Det er ikke rigtigt at udsætte enhver Indflydelse fra Rigsdagens Side paa Realiteten af Ordningen af Islands statsretlige Stilling, indtil Sagen er afgjort ved Forhandlinger mellem Regjeringen og Island; thi derved vil man lettelig komme til at berøve Rigsdagen den Indflydelse paa denne Ordning, som med Rette tilkommer den, og som det er ganske naturligt, at den gjør Krav paa. Jeg maa i og for sig finde det ganske i sin Orden, at Forudsætningen og Betingelsen for vort finantsielle Offer udtales i Loven, at Loven altsaa betinges af, at den Ordning finder Sted, for hvis Skyld man kræver Pengene, og Betingelsen er, som sagt, Ordningen af de statsretlige Forhold. Jeg gaaer et